

Hồi thứ hai mươi sáu

Dâm Nữ Lung Lạc Anh Hùng

Ngọc Nữ Câu Hồn đang rót rượu giật mình hỏi luôn:

- Tại sao lại đến Động Đình Sơn này tìm ý trung nhân? Nơi đây vắng vẻ nào có ai cư ngụ đâu?

Âu Trường Quân cười nhẹ nhìn chăm chú khuôn mặt hoa tuyết sắc để xem phản ứng rồi mới trả lời:

- Ít ra cũng có tử tử cư ngụ đấy thôi.

Ngọc Nữ Câu Hồn tưởng rằng chàng mở lời trêu ghẹo nên lườm một cái rất tình tứ:

- Công tử biết tiện thiếp đã có chồng rồi mà vẫn dám lân la thì táo gan và đa tình thật.

Âu Trường Quân tảng lờ như không nghe tiếp tục nói:

- Đã có tử tử cư ngụ thì phu quân phải ở đâu đây, tất nhiên còn sơn trang, kẻ hầu người hạ đông đảo, sao có thể gọi là hoang vắng được?

Ngọc Nữ Câu Hồn biết mình lầm nên ghẹo đầu hỏi ngay:

- Công tử nói vòng vo tiện thiếp không hiểu gì cả, chủ ý muốn tìm kiếm gì nơi Động Đình Sơn này?

Âu Trường Quân vẫn dùng cách nói ồm ờ:

- Đã có sơn trang kín đáo tất nhiên có khi người khác cần nhờ vả đến, chẳng hạn như giữ dùm ai đó thì tiện lợi vô cùng.

Ngọc Nữ Câu Hồn biến sắc, tay run rẩy làm sánh cả rượu ra khỏi miệng chung:

- Thì ra công tử muốn tìm tông tích tiểu giân nhện họ Phương ?

Âu Trường Quân đã nói thẳng thì còn giấu diếm làm gì, chàng gật đầu hỏi luôn:

- Đúng rồi, Phương Tiểu Nga cô nương là ý trung nhân của tại hạ đó, tử tử có thể cho biết chút tin tức chăng?

Tự nhiên Ngọc Nữ Câu Hồn thở dài buột miệng nói rất ai oán:

- Cũng là nữ nhân, so về nhan sắc còn thua kém ta mấy phần mà tại sao ai cũng say mê cô ả, coi ta chẳng khác gì cùi hủi thì kỳ lạ thực. Ngọc Nữ Câu Hồn đột nhiên giở mặt thực của mình ra, gần giọng nói lớn:

- Hạ Lý Kỳ muốn say mê con nhãi đó thì ta cũng chẳng cần, riêng người đẹp trai tuần tú thế này không cùng nhau chẵn gối ái ân chẳng uổng phí cuộc đời lắm ư?

Âu Trường Quân dùng lời nói dịu ngọt để thuyết phục trước:

- Tỷ tỷ xinh đẹp thế này muốn kiếm một vị phu quân tài mạo gấp mười lần tại hạ cũng được, huống chi việc sắc dục có phải việc lâu bền đâu, lấy nhân nghĩa đối xử có hay hơn không?

Ngọc Nữ Câu Hồn sầm mặt quát tháo:

- Người đừng có lên mặt dạy đời nữa, ta đã thích thì người có từ chối cũng không được.

Âu Trường Quân thở dài, vẫn cố gắng thuyết lý:

- Tại hạ nào dám dạy đời tỷ tỷ, nhưng chuyện yêu đương phải hoàn toàn tự nhiên, ép uổng chẳng có thích thú gì đâu.

Ngọc Nữ Câu Hồn thấy Âu Trường Quân chẳng tỏ vẻ sợ hãi thì đã hơi nghi ngờ, nàng trầm giọng nói:

- Nói thực ta không thích chuyện Hạ Lý Kỳ ve vãn Phương liễu đâu chút nào, nếu người ưng thuận vui thú với ta năm bữa nửa tháng thì ta tìm cách cho người cứu thoát đi liền.

Âu Trường Quân lắc đầu trả lời rất nghiêm nghị:

- Tỷ tỷ giúp đỡ thì tại hạ ghi tâm khắc cốt suốt đời còn việc nam nữ xin thứ cho không thể đáp ứng được. Tại hạ mong rằng có dịp nào sẽ đền đáp cái ơn ngày hôm nay.

Ngọc Nữ Câu Hồn cười khanh khách:

- Tuần công tử, người đã uống rượu “Vạn Xuân” chỉ trong chốc lát nữa là xuân tình phát động, có khi phải quỳ xuống xin xỏ ta ban ơn cho đấy, cần gì đợi đến mai sau...

Âu Trường Quân thở dài, đưa tay áo lên cho Ngọc Nữ Câu Hồn xem, nó đã ướt đầm phần dưới nên nàng ta không thể nhìn thấy:

- Tại hạ không dám kiêu ngạo nhưng đã có gan một thân một mình vào hang cọp thì phải có thủ đoạn.

Ngọc Nữ Câu Hồn biến sắc trong thoáng mắt, diện mạo trấn tĩnh rất mau chứng tỏ bản lĩnh rất cao siêu nàng gần giọng hỏi:

- Giỏi lắm, chắc người đã dò xét rất kỹ trước khi đến đây nhưng võ công của ta ra sao thì có biết không?

Âu Trường Quân thấy Ngọc Nữ Câu Hồn đúng như lời đồn đại dâm dục và độc ác chẳng kể gì đạo lý luân thường thì trong lòng đã có mây phần tức giận, chàng hững hờ trả lời:

- Vô công cao hay thấp thì có liên quan gì đến chuyện yêu thương?

Ngọc Nữ Câu Hồn lúc này mới tỏ ra dâm đãng, cười mê hồn rồi nói:

- Sao lại không liên quan, phải có vô công cao siêu thì muốn bắt ai thì bắt, ta lại có một thủ pháp kích thích rất độc đáo tên là “Vu Sơn Kích Pháp” dùng chân hoả phụ trợ chẳng nam nhân nào kiềm chế nổi.

Âu Trường Quân “ạ” một tiếng, đỏ mặt đáp lại:

- Nếu tại hạ không đủ sức đối phó thì được hưởng “Vu Sơn Kích Pháp” liền chứ gì? Chi sợ lần này cô nương thất vọng mất thôi.

Ngọc Nữ Câu Hồn đã bắt đầu cảm thấy trong người rạo rức khó chịu nên đứng dậy ưỡn ẹo một hồi, đôi chân từ từ nhích lại gần Âu Trường Quân. Đột nhiên Ngọc Nữ Câu Hồn trợn mắt kêu “ủa” một cái ra dáng hình như có ai đang xuất hiện phía sau. Âu Trường Quân vừa liếc mắt nhìn thì có tiếng gió chuyển động, lập tức uyển mạch của chàng đã bị năm ngón tay trắng muốt và mềm mại nắm chặt liền. Ngọc Nữ Câu Hồn cười hì hì nói:

- Mỹ nam tử, người còn ương ngạnh nữa không?

Âu Trường Quân thử vận chân lực như uyển mạch đã bế tắc không sao hội tụ về Đan điền được, chàng tức giận đến run giọng:

- Ma nữ kia, người dùng thủ đoạn lừa gạt ta để thỏa mãn ý muốn đê hèn không sợ ta tố cáo trước võ lâm giang hồ ư?

Ngọc Nữ Câu Hồn tay vuốt ve khuôn mặt Âu Trường Quân, vừa nói vừa cười có vẻ thích thú hết sức:

- Chàng ngốc định hăm dọa ta thật là vô ích, từ trước tới giờ bất cứ nam nhân nào gặp ta cũng đều lay lục van xin, chỉ có người là khác lạ, ta lại thấy như vậy càng thêm kích thích. Được cùng người ân ái một lần thì cũng đáng để mang tiếng lắm.

Thật ra Ngọc Nữ Câu Hồn chưa muốn để lộ ác tâm của mình ra chứ nàng sợ gì dư luận võ lâm giang hồ, toàn bộ có nam nhân nào được hưởng thú thần tiên với nàng mà còn sống sót nổi, không kiệt sức thì cũng chết một cách âm thầm, lấy ai mà tố cáo. Ngọc Nữ Câu Hồn vuốt ve một hồi, bàn tay nàng sục sạo chẳng chừa một chỗ nào trên thân thể khiến cho Âu Trường Quân hoảng vía vô cùng. Chàng run giọng nói:

- Giữa thanh thiên bạch nhật, cô nương lại là nữ nhân mà làm lộ liễu như vậy thì đáng hổ thẹn quá.

Ngọc Nữ Câu Hồn hiện tại diện mạo đã đỡ bùng có lẽ đã tới mức độ không còn nhận nổi nữa, hỗn hển nói:

- Chuyện ái ân là lẽ tự nhiên của trời đất có gì phải xấu hổ, để xem “Vu Sơn kích pháp” có hiệu lực rồi thì người hết nói đạo lý rở tiền liền. Đầu tiên phải dùng Chân Hỏa Miên Công đưa vào để kích thích các huyết Dương Quan, Hạ Liểu, Quan Nguyên, Khí Xung của người trước đã.

Câu nói chưa xong Âu Trường Quân đã thấy từ uyển mạch mình có một luồng hơi nóng chạy vào, đi tới đâu các huyết mạch đều nhộn nhạo và nóng rực cả lên. Âu Trường Quân thấy luồng hơi nóng này phút chốc đã tới huyết Thiên Liêu đồng thời mấy huyết trên cùng kinh mạch nằm ở sau trái tai là Lư Túc, Ế Phong bắt đầu bị ảnh hưởng nhột nhạt cả người thì lại càng kinh hoảng hơn. Tâm cơ xoay chuyển chàng liền theo khẩu quyết Chuyển Y Thần Công cố gắng đưa luồng hơi nóng này chạy sang phía khác, có thể sẽ bị chấn động nội phủ nhưng còn hơn bị ô nhục. Tâm ý của Âu Trường Quân chỉ hành động bừa cốt sao tạm chống đỡ được chân khí “Chân hỏa miên công” khởi hoành hành thì thôi, ngờ đâu “Chuyển y thần công” linh hoạt thần diệu, nó dẫn luồng hơi nóng chạy thẳng qua tay trái của chàng. Đến huyết Lao Cung là hết đường, luồng chân khí này liền tích tụ ở đó, Ngọc Nữ Câu Hồn càng ráng sức đưa vào nhiều bao nhiêu thì cánh tay trái của chàng càng nhộn nhạo bấy nhiêu. Đúng ra Âu Trường Quân đã có thể cử động được cánh tay trái nhưng vốn tính cẩn thận, hành động sớm quá thì e rằng chân khí “Chân hỏa miên công” không đủ sức theo ý muốn nên đành chờ đợi thêm một lát nữa.

Ngay lúc đó Ngọc Nữ Câu Hồn đã lên tới cực điểm đòi hỏi, bắt đầu luồn tay vào người Âu Trường Quân để dùng thủ pháp “Vu sơn kích pháp” Âu Trường Quân rợn cả da gà lên, chàng vội dùng tả chưởng đánh vào đầu vai của Ngọc Nữ Câu Hồn một cái, “Bộp” âm thanh không lớn lắm nhưng đủ để nàng ta loạng choạng bước lui. Uyển mạch không còn bị cầm giữ, chân khí lập tức lưu thông Âu Trường quân lộn người một vòng khiến cái ghế cũng bị đổ theo nhưng chàng đã kịp đứng dậy rồi. Ngọc Nữ Câu Hồn đứng dựa lưng vào cây cột tiểu đình, chưa bị nội thương vì phát chưởng quá yếu chỉ có cánh tay từ đầu vai trở xuống là đau nhức đến tê dại. Nàng ta trợn hai mắt hết sức kinh ngạc, vừa thở vừa ấp úng kêu:

- Người... người có tà pháp gì vậy?

Âu Trường Quân cười nhạt không trả lời, từ từ bước lại gần rồi mới gần giọng nói:

- Nếu người tiết lộ chỗ giam giữ Phương cô nương thì ta sẽ tha chết cho và những chuyện vừa rồi cũng bỏ qua không nhắc tới nữa.

Ngọc Nữ Câu Hồn đã trấn tĩnh lại được, cất giọng cười khan:

- Ta sợ ý để người dùng tà pháp chứ để gì đánh giết được Ngọc Nữ Câu Hồn này mà hòng hãm dọa?

Âu Trường quân cười khẩy, hỏi móc liền:

- Giả thử lúc này ta đánh vào ngực thì nhân nữ còn phách lối nổi không?

Ngọc Nữ Câu Hồn ưỡn ngực ra khiến cho đôi gò bồng đảo như muốn nhảy tung ra ngoài, nàng cũng cười khẩy trả lại rồi lên tiếng thách thức:

- Người không dám rồi bây giờ hối hận chứ gì, bây giờ lập lại cũng chưa muộn chút nào.

Âu Trường Quân cực kỳ tức giận quát lớn:

- Người thật không biết xấu hổ, ta rất trọng đức hiếu sinh nhưng đối với loài rắn độc như người thì không trừ diệt không được.

Chàng xử dụng bốn thành công lực “Thông Huyền Như lai Thần Công” để ra chiêu “Bạch hổ thiên lương” thử xem Ngọc Nữ Câu Hồn đối phó thế nào. Ma nữ này không sợ hãi chút nào dùng một chiêu rất oai lực trong “Chân hỏa miên chưởng” ra đối chọi liền, chưởng phong vừa nóng hổi vừa liên miên bất tuyệt. Từ trước đến giờ Ngọc Nữ Câu Hồn chỉ gặp toàn nhân vật hạng nhì trong võ lâm, có khi lại bị sắc đẹp của nàng làm cho mê mẩn nhượng mấy phần, do đó “Chân hỏa miên chưởng” chưa bị thất bại lần nào. Chưởng phong song phương chạm nhau thành một âm thanh “Bộp” rất trầm lắng bởi vì “Thông Huyền Như lai Thần Công” đã hóa giải mất tám mất tích chân khí “Chân hỏa miên chưởng” rồi, dư lực còn phản chấn chạy dọc theo cánh tay khiến cho Ngọc Nữ Câu Hồn phải “hự” lên một tiếng đau đơn nho nhỏ. Chủ ý của Âu Trường Quân không muốn ra tay tàn bạo nên cười nhạt hỏi:

- Một chiêu cũng đủ phân cao thấp, dame nữ đã biết mùi vị Thần công còn ngoan cố nữa không?

Ngọc Nữ Câu Hồn đâu có biết được hảo ý của Âu Trường Quân nàng lại cho rằng đối phương đã giở hết chân lực ra rồi và “Chân hỏa miên chưởng” của mình là vô địch cho nên hít một hơi chân khí trấn áp nhộn nhạo trước ngực, trầm giọng nói:

- Ta đánh giá người thấp kém thì lầm lẫn thật nhưng chỉ mới một chiêu thì đừng vội phách lối.

Âu Trường Quân cười lạnh lùng, lần này chàng vận đến bảy thành chân lực, không phải là nhân nhượng mà là cố ý chỉ đả thương Ngọc Nữ Câu Hồn để hồi han tin tức của Phương Tiểu Nga. Chiêu “Thiên âm vũ thấp” vừa đánh đã phát ra âm thanh vi u và áp lực toả rộng khắp phạm vi tiểu đình khiến cho Ngọc Nữ Câu Hồn ngu ngốc đến đâu cũng phải nhận ra là mình không sao đỡ nổi. Lúc đó nàng đã ra nửa chừng chiêu thế “Thu phiến hoài tinh” nên không kịp thu chân lực về đành phải đề khí nhảy vọt lên nóc để tránh né. Phàm là các cao thủ võ lâm giang hồ lâm vào trường hợp tương tự thì phải đánh chưởng lên trước để phá vỡ mái rồi thân hình mới thoát ra từ đó.

Riêng Ngọc Nữ Câu Hồn hai tay không kịp thu về nên đành lấy lưng chịu đựng, tuy phá vỡ được mái ngói và các gờ gỗ nhưng toàn thân đau đớn như bị chày sắt đập vào vậy âm thanh “rầm rầm” của mái ngói chưa kịp dứt hẳn thì tiếp theo đã có một tiếng “rầm” to lớn hơn gấp mấy lần bởi vì tòa tiểu đình bị chưởng lực của Âu Trường Quân đánh gãy luôn cây cột cái, hoàn toàn sụp đổ. Từ trong đám bụi mịt mờ thân hình Âu Trường Quân vọt ra như cánh phim khổng lồ, xoay chuyển một vòng trên không rồi từ từ hạ thân xuống đất, Trường Quân chiếu nhãn quang uy mãnh nhìn Ngọc Nữ Câu Hồn, hiện tại nàng ta đã biết đối phương cao cường không thể tưởng tượng được nên mặt mày tái mét, bao nhiêu dự vọng tâm ô tan biến hoàn toàn. Âu Trường Quân lại khùng bố bằng cách đi từng bước rất trầm trọng trong khi song chưởng lại án ngữ trước ngực, khi thấy Ngọc Nữ Câu Hồn đã hoảng hốt chàng mới gần giọng hỏi:

- Phương cô nương hiện tại giam giữ ở đâu thì nói ngay đi.

Ngọc Nữ Câu Hồn lắp bắp trả lời:

- Ở...ở trong...

Đột nhiên nàng kêu lớn ngoài dự đoán của Âu Trường Quân: Chạy đi báo Đại Vương đến đây mau đi.

Từ một bụi cây xa xa có tiếng “dạ” nho nhỏ rồi một bóng y phục hoa lệ vọt ra, nhắm hướng trung tâm Động Đình Sơn mà chạy. Âu Trường Quân liếc mắt nhìn thì chẳng ai khác hơn là tên mũi khoằm tai chuột chàng đã gặp trên đường vừa qua. Hóa ra tên này là thủ hạ tin cẩn của Hạ Lý Kỳ nhưng lại nịnh bợ Ngọc Nữ Câu Hồn, chuyên môn tìm cách dẫn dụ trai tơ phục vụ mỗi khi nàng ta cần đòi hỏi. Lúc này hắn trả lời Âu Trường Quân rất cục cằn nhưng thấy chàng tuấn tú hơn những nam nhân trong vùng thì liền xoay người đi báo cho Ngọc Nữ Câu Hồn biết, do đó nàng ta mới chặn đường để quyến rũ. Tên này vừa xấu người vừa là thủ hạ có khi nào Ngọc Nữ Câu Hồn để ý hoặc ban phát ân huệ cho nên hắn rất thèm khát nữ chủ của mình, đã mấy lần Ngọc Nữ Câu Hồn bày trò mây mưa lộ liễu tại tiểu đình này, hắn đều lén lút thưởng thức hết, Ngọc Nữ

Câu Hồn cũng biết điều này nhưng cứ để mặc kệ coi như đó là phần thưởng dành cho hắn, trong lúc nguy cấp nàng ta sức nhớ ra nên mới lên tiếng kêu gào như vậy. Âu Trường Quân thấy hắn chạy không mau đuổi theo bắt lại rất dễ dàng nhưng Ngọc Nữ Câu Hồn nhân dịp này chạy sống mất thì uống phí vô cùng. Âu Trường Quân tự nghĩ “Dâm nữ này có khai hay không, ta cứ bắt lấy làm con tin để trao đổi với Hạ Lý Kỳ, vì vậy chàng chẳng thêm để ý đến hắn nữa lạnh lùng lên tiếng:

- Dâm nữ ngoan cố thực, ta chẳng cần đánh chết người dâm, dĩ nhiên dùng người để đánh đổi thì hơi hạ thấp giá trị của Phương cô nhưng đành vậy thôi.

Ngọc Nữ Câu Hồn sầm mặt lại tức tối:

- Người chính là tên nguy quân tử, nói không đánh chết có nghĩa là muốn ta què liệt, sống dở chết dở chứ gì? Hạ Đại Vương đời nào chịu trao đổi tiểu giai nhân lấy mục giả tàn phế này, người đừng hòng chuyện ấy.

Âu Trường Quân tự thị mình có “Vô tiềm đại cầm nã” và “Phục lạc túy tiên chỉ pháp” nên cười nhạt:

- Người lo sợ cho thân thể và nhan sắc bị hủy hoại nên dọa dẫm ta chứ gì, chẳng lẽ ta không có cách nào bắt sống được sao?

Ngọc Nữ Câu Hồn đảo nhanh ánh mắt “hừ” một tiếng ra vẻ không tin:

- Bọn nguy quân tử khó mà tin được lắm, lúc cần thì chẳng thương hoa tiếc ngọc gì đâu!

Âu Trường Quân đưa hai tay vươn ra, mười ngón tay cái cong cái duỗi, mờ mờ ảo ảo theo thế “Viễn mộng quy xâm”, đồng thời miệng cười nhạt rất tự tin:

- Ta là nam nhân có đầu thất lời như nữ nhân theo bụng người suy đoán, hôm nay ta đánh người trầy da, trẹo tay thì không phải là nam nhân trượng phu nữa.

Ngọc Nữ Câu Hồn mặc cho tay chàng từ từ đưa tới gần, hỏi nhanh:

- Người nói thì phải giữ lời đấy nhé.

Âu Trường Quân vừa gạt đầu, lập tức chiếc áo Ngọc Nữ Câu Hồn tuột luôn xuống chân phô bày đầy đủ đôi gò bồng đảo, đường cong nét lượn chạy dài xuống khe sườn thân tiên. Trong khi Âu Trường Quân giật bắn người thì Ngọc Nữ Câu Hồn cười dài rồi xuất luôn chiêu “Đơn trung tống bãi”, đôi tay trắng muốt như mỡ đọng vòng lại kiểu chào hỏi khiến lực đạo được tập trung cực kỳ mạnh mẽ. Âu Trường Quân thừa sức chống đỡ nhưng như vậy chỉ lỡ tay một cái là đã thương Ngọc Nữ Câu Hồn, sai với lời thề thốt thì còn mặt mũi nào nữa, do đó chàng đành phải dùng bộ pháp tránh né. Âu Trường Quân bước chéo một bên, bộ vị rất tiện xử dụng chỉ pháp nên chẳng kịp nghĩ

ngợi thò tay ra điểm luôn, ngón tay còn cách huyết Nhũ Căn nằm phía dưới đôi gò bồng đảo chừng mấy tấc mới giật bắn người lên la thâm trong bụng “Trời ơi! Chỗ này là nơi trọng yếu của nữ nhân ta không nên thất thố như vậy”. Âu Trường Quân vội vàng hạ thấp ngón tay xuống một chút ngờ đâu Ngọc Nữ Câu Hồn đã chẳng tránh né lại còn ưỡn bộ ngực to như núi lửa của mình thêm mấy tấc, ổng ẹo kêu nho nhỏ:

- Công tử muốn thì cứ tự nhiên, sờ nắn thoải mái đi.

Ngón tay Âu Trường Quân đã hạ nhanh mà vẫn không kịp, vẫn bị quệt nhẹ vào trái đào tiên mềm một cái khiến chàng bất giác phải rùng mình. Phàm cao thủ khi giao đấu với nhau chỉ cần sơ xuất một tí là có thể vong mạng huống hồ trong trường hợp này Ngọc Nữ Câu Hồn cố ý dùng thân thể của mình gây rối loạn cho Âu Trường Quân, chàng vừa rùng mình thì nhãn quang đã thấy chưởng thế của Ngọc Nữ Câu Hồn chỉ còn cách ngực chừng nửa thước mà thôi, trong bụng kêu thầm “nguy tai” lập tức chỉ biến thành chưởng để chống đỡ. Vội vã như vậy thì chân khí làm sao kịp tích tụ đầy đủ, chưởng thế đôi bên chạm nhau đánh “Bùng” một cái người chàng bị chấn động rất mạnh, cả phần ngực bị chân hỏa xâm nhập nóng rực lên liền. Âu Trường Quân loạng choạng bước lùi, hai mắt tối sầm lại đã thấy tức thở vô cùng, tuy nhiên chàng vẫn còn đủ bình tĩnh đưa song chưởng lên ngực để phòng vệ Ngọc Nữ Câu Hồn đánh tiếp, dù cho chân khí chưa hồi phục kịp thời. Dầu óc chàng than thầm “Nếu ma nữ dùng hết công lực thì chưa chắc mình đã chống đỡ nổi chưởng này” nhưng chỉ thấy tiếng cười khanh khách của Ngọc Nữ Câu Hồn càng lúc càng xa dần mà thôi. Thì ra Ngọc Nữ Câu Hồn thật sự kinh hoảng về công lực của chàng, vừa dùng thủ đoạn đắc thắng là lợi dụng ngay đà phản chấn để mặc cho thân hình bay ngược lại phía sau, xoay người một cái chạy đi luôn, hoàn toàn chẳng có tí vãi nào trên người. Ma nữ này chú ý không mặc đồ lót để mau chóng tình tự với Âu Trường Quân, ngờ đâu nó lại trở thành công cụ giúp mình thoát thân thì đắc ý vô cùng, đã chạy xa rồi ả còn cố ưỡn ẹo hạ bần để khiêu khích đối phương chơi. Âu Trường Quân thở dài nhìn theo hình bóng trần truồng ngung nguẩy của Ngọc Nữ Câu Hồn xa dần, chẳng còn tâm trí đâu đuổi theo, chàng cười khổ nghĩ thầm “Biết vậy ta mang theo kiếm để sử dụng có lẽ sẽ không thất thố như vậy”, có hối hận cũng chẳng vót vát được gì, chàng cứ đứng ngẩn ngơ như người mất hồn, vừa tức mình lại vừa căm giận Ngọc Nữ Câu Hồn vô cùng. Phải đến mấy khắc Âu Trường Quân mới tỉnh táo đầu óc, chàng đã biết nơi trú ngụ của Đại Lực Ưng Trảo và Ngọc Nữ Câu Hồn rất gần đây nên quyết định đêm nay sẽ đến thẳng đó. Trường hợp may mắn giải thoát được Phương Tiểu Nga thì rất tốt, còn không cứ ra tay tiêu diệt luôn cặp vợ chồng hạ tiện này cũng chẳng hối hận chút nào, có khi lại là ơn đức cho ngư dân và

khách du Động Đình Hồ nữa là khác. Âu Trương Quân đã có quyết định, trong lòng liền cảm thấy thư thái rồi bước đi tìm một nơi thật ẩn khuất để hành công vận khí vừa hóa giải dư khí “Chân hỏa miên công” còn sót trong ngực vừa bồi bổ sửa soạn cho đêm này. Chàng có mang theo một phong lương khô nên sau khi vận công xong liền lấy ra ăn lót dạ bởi vì trời đã về chiều và bụng đói cồn cào thì hơi sức đâu giao chiến lâu dài được. Ăn xong Âu Trương Quân kiểm một lạch nước nhỏ uống một bụng no rồi nhắm mắt lại dưỡng thần. Lúc chàng mở mắt ra thì trời đã tối, có lẽ hơn giờ Tuất rồi bởi vì vầng trăng khuyết đã lên cao tỏa ánh sáng mờ ảo. Đúng ra giờ này còn hơi sớm nhưng ở đây sương lam bốc lên mù mịt khiến cho cảnh vật cách xa vài trượng đã không thấy được rõ ràng, thật tiện việc thâm nhập nên Âu Trương Quân bắt đầu nhắm hướng Ngọc Nữ Câu Hồn vừa chạy mà đi luôn. Kinh công Âu Trương Quân độc nhất vô song lại được sương mù mờ ảo che khuất nên chẳng khác hồn ma bóng quế khi ẩn khi hiện và lướt mau như chớp giật, chẳng mấy chốc đã vào khu trung tâm Động Đình Sơn. Bắt đầu từ đây Âu Trương Quân di hành chậm lại, men theo các tảng đá bụi cây nghe ngóng thật yên tĩnh mới đi tiếp, đúng ra nếu dùng “Ảo ảnh pháp” thì chẳng cần mất thời gian như vậy nhưng sẽ hao tổn chân lực nhiều hơn, lợi bất cập hại. Âu Trương Quân thính lực rất nhạy bén vừa nghe một tiếng “hừ” nho nhỏ liền ẩn thân lập tức rồi nhắm hướng âm thanh nhẹ nhàng luồn tới. Hoá ra đây là một trạm canh đặt trên lưng chừng vách đá có hai tên lâu la đang cãi nhau nho nhỏ, nếu không có tiếng “hừ” thì chưa chắc chàng đã phát hiện ra. Âu Trương Quân ngược mắt lên không thể nào thấy địch nhân trong khi hai tên này ở trên nhìn xuống thì lại dễ dàng kiểm soát một khu vực rộng lớn. Âu Trương Quân tính toán nếu phóng thẳng lên kiểm chế thì chưa chắc đã thành công hoàn toàn chỉ bằng lẳng lặng tìm cách vượt qua vọng gác có lẽ sẽ bất ngờ hơn, chàng còn đang ngần ngừ thì một tên thì ào nho nhỏ:

- Đại Vương càng lớn tuổi càng nhát gan, bắt chúng ta đêm hôm giá lạnh chịu khổ cực canh gác, mấy lần trước có thế đâu.

Âm thanh già dặn hơn “suyt” một cái nhưng chính y vẫn nói:

- Người phản nản cái gì, có lẽ lần này địch nhân võ công rất cao siêu nên Đại Vương mới thận trọng đấy chứ.

Tên kia không chịu thua cãi lại ngay:

- Đại Vương nhát gan thì có, chỉ mới nghe lời Tam phu nhân diễn tả đã vội cho rằng địch nhân cao cường, hừ, chẳng lẽ “Tý ngọ ứng trảo công” và “Huyết ảnh chuồng” vất đi sao?

Âm thanh già dặn vội vàng quát trầm “Người...” rồi có tiếng “bốp”, hình như tên kia đã bị ăn một cái tát. Hấn nghẹn ngào nói:

- Sao Lý huynh lại vũ nhục tiểu đệ, nói vậy có gì sai trái đâu?

Âu Trường Quân lợi dụng cơ hội này nhẹ nhàng men theo vách đá chạy sang bên kia, sẵn có một dãy cây hoang thấp liền khom người đi dọc theo, tai còn nghe văng vẳng tiếng họ Lý thở dài:

- Chẳng phải ta bệnh thượng cấp mà vũ nhục kẻ dưới làm chi, chỉ vì đã ăn bát cơm trong “Hậu Đình Tiên Cốc” mà không làm tròn nhiệm vụ thì cái chết thấy trước mắt đấy. Thôi mau chủ ý quan sát đi.

Hiện tại Âu Trường Quân đã đi hết rặng cây, vả lại chắc chắn hai tên tiểu tốt này sẽ chú ý phía đi vào nhiều hơn nên chàng ung dung đi tiếp, trong lòng tự nghĩ “Cứ theo lời hai tên này thì Hạ Lý Kỳ độc ác và thâm đặng chẳng khác gì Ngọc Nữ Câu Hồn, chỉ cần nghe cái tên “Hậu đình tiên cốc” là đủ hiểu rồi, hôm nay không cứu thoát được Phương Tiểu Nga e rằng chẳng an toàn với hấn đâu”. Nghĩ tới cảnh giai nhân nằm trong bàn tay hà hiếp của con dê chúa thì Âu Trường Quân nóng ruột như bị lửa đốt, băng mình gia tăng tốc độ. Chừng nửa khắc Âu Trường Quân đã thấy mờ mờ trước mắt một cánh cửa gỗ thật to kiến thiết bằng phẳng với vách đá, phía trên có đề mấy chữ “Hậu đình tiên cốc” thật to nhưng phải tới gần mới đọc rõ được. Âu Trường Quân phục xuống sau mấy tảng đá mặc cho xương đâm làm rớt đầm cả y phục, không chờ đợi cơ hội thì chỉ còn mỗi một cách là phá cửa xông vào mà thôi. Chàng kiên nhẫn chờ đến giờ Tý thì cánh cửa mở ra một ô vuông nhỏ, từ phía trong lóng lánh nhẵn quang có lẽ tên nào đang quan sát trước khi mở cửa bước ra. Quả nhiên đúng ước đoán, cánh cửa kêu kèn kẹt rồi hé mở để cho hai tên mặc y phục màu đen lách ra, một tên che miệng ngáp than nhỏ:

- Giờ Tý canh ba lạnh lẽo thế này mà phải đổi gác thì chán đời thật.

Tên canh cửa thò đầu ra gần giọng nói:

- Người tưởng ta canh cửa thì sung sướng hơn sao, đi đổi gác mau ta chờ họ Lý họ Lương trở về đấy.

Trong đầu Âu Trường Quân phác họa ra một phương pháp đột nhập “Hậu Đình tiên cốc” nên chàng chờ cho hai tên đổi gác đi xa mới theo dấu kiếm một chỗ cho tiện việc phục kích. Âu Trường Quân chẳng phải chờ lâu bởi vì hai tên họ Lý họ Lương đã mau chân chạy về, tên nào cũng buồn ngủ mờ cả mắt. Âu Trường Quân rất dễ dàng khống chế từ phía sau lưng đưa tay ta điểm mấy cái hai tên này lập tức đứng như trời

trồng liền, tuy rằng chưa á khẩu mà vẫn không dám kêu la gì hết, Âu Trường Quân trầm giọng nói:

- Biết điều thì đừng kêu la, ta chỉ cần đánh giết tên đầu đảng mà thôi!

Tên trẻ hơn họ Lương run giọng nói nhỏ:

- Bọn tiểu nhân là lâu la hèn mọn chẳng giúp gì cho đại nhân được đâu.

Âu Trường Quân vẫn giữ giọng trầm, lạnh lùng nói:

- Người không giúp ta lọt vào cốc tất nhiên vong mạng, cái nào thích thú hơn?

Họ Lương thở dài giọng nói càng run thêm:

- Không giúp Đại nhân cũng chết, mà giúp thì làm sao sống nổi với Hạ Đại Vương, đường nào tối nay cũng đều đi xuống âm phủ hết.

Âu Trường Quân e sợ tên này chán nản quá liều mạng la rầm lên thì rất phiền phức nên nhanh tay điểm vào á huyết của cả hai rồi mới thuyết phục:

- Tạm thời ta để họ Lý nằm đây, người dẫn ta vào cốc, cam đến khi cửa mở là ta giải huyết cho liền, người và họ Lý cao chạy xa bay đi, trước sau gì “Hậu đình thâm cốc” cũng không tồn tại đâu, người đừng vì mấy miếng cơm tanh tươi mà phải liều mạng oan uổng đấy.

Âu Trường Quân nói xong liền đưa tay giải huyết cho họ Lương nhưng bàn tay vẫn để hờ sau huyết Linh Đài của hắn, chỉ cần một cử chỉ nhỏ là lập tức hạ sát liền. Họ Lương uể oải thở dài rồi nói nhỏ:

- Tiểu nhân vẫn thường nằm mơ thấy ngày sẽ xảy ra tai họa quý hồ đại nhân tha chết cho thì muốn sai bảo thế nào cũng đành vậy.

Âu Trường Quân gật đầu, cùng với hắn khiêng họ Lý đặt nằm khuất sau một bụi cây rồi sóng vai đi về “Hậu đình tiên cốc” chàng vờ như thân mật choàng lưng họ Lương thật ra đã ngấm ngấm khống chế mấy huyết đạo trọng yếu của hắn để đề phòng biến sự. Hình như tên canh cửa đang sốt ruột chờ đợi hai tên này trở về để đi ngủ nên cả hai vừa đến trước cửa thừa kịp kêu gọi nó đã tự động kêu kèn kệt rồi mở hé ra. Tên gác cửa đã giục giã:

- Đi vào mau đi, sao lâu quá vậy?

Đây là do thời gian chàng thuyết phục hai tên họ Lý họ Lương nên mới trùng trùng không đúng với ước đoán của tên canh cửa. Hắn có vẻ tức giận trợn mắt lên nhìn do đó mới phát hiện ra Âu Trường Quân, nhất là quần áo chàng lộ liễu và khác hẳn, chàng thò tay ra điểm vào á huyết của hắn ngay lập tức, cái miệng hắn há hốc ra mà không thốt

nên lời. Tuy nhiên lần này Âu Trường Quân đã đánh giá sai lầm đối phương, tên canh cửa này võ công không kém lắm, hẳn không kêu la được nhưng lạng người đi một cái, cùi chỏ đã thúc vào cái khánh treo gần đó. Nói thì lâu nhưng thực tế sự việc chỉ xảy ra trong chớp mắt. Âu Trường Quân điếm vào tử huyệt của hắn thì âm thanh chiếc khánh đã kêu “boong” một tiếng, đồng thời thân hình tên này ngã luôn vào làm chiếc giá đỡ luôn xuống đất, âm thanh trong lòng cốc vang dội rất xa, cứ u u hoài không dứt khiến cho Âu Trường Quân cực kỳ bối rối. Gã họ Lương quay người chạy ra cửa, miệng còn cố dặn:

- Đại nhân thoát ra ngay may ra còn kịp đấy.

Âu Trường Quân cười khổ trả lời luôn:

- Người chạy cứu gã họ Lý rồi mau chân trốn đi, ta phải ở đây ngăn chặn Hạ Lý Kỳ và đồng bọn mới được.

Gã họ Lương thấy chàng nhân hậu rất cảm động nhưng sự việc cấp bách quá nên chẳng nói lời nào xoay người đi luôn. Âu Trường Quân thông thả bước vào, chiếc cốc này phía trong rất rộng rãi được Hạ Lý Kỳ chia làm nhiều phòng, đều có cửa gỗ rất dày. Hiện tại các cánh cửa đồng loạt đóng im ỉm và không có ai chạy ra khiến cho Âu Trường Quân hết sức kinh ngạc, chàng lớn tiếng hô to:

- Đại Lực Ưng Trảo, Ngọc Nữ Câu Hồn, khách quý đến rồi đây.

Chàng kêu luôn ba lần hoàn toàn không thấy trả lời vừa ngạc nhiên vừa lo lắng lắm lắm:

- Quái lạ thực, hay là họ Hạ âm mưu gì đây?

Âu Trường Quân chẳng sợ hãi gì khoa chân bước luôn vào trong, đến phòng nào chàng cũng gõ cửa “rầm rầm”, đồng thời réo tên Hạ Lý Kỳ và Ngọc Nữ Câu Hồn tuyệt nhiên vẫn không có phản ứng gì khác lạ.

Âu Trường Quân cười khổ tự nghĩ: “Hay là Hạ Lý Kỳ nghe Ngọc Nữ Câu Hồn khoa trương nên sợ hãi quá bỏ đi rồi, nếu vậy ta thử một vòng xem sao? Chàng ung dung bước đi, nhất thời chưa thể quyết đoán được bởi vì trong cốc có tới mấy chục phòng ốc khác nhau, kiến thiết âm vào vách đá và đường lối rất ngoắt ngoéo. Vừa đi nhẩn quang cũng vừa chú mục nhìn xung quanh, cả phía trên trần cũng không bỏ sót, đột nhiên chàng thấy gần trần cốc có một chỗ tự nhiên hõm vào, thoạt trông giống như cửa động cho nên đề khí nhảy vọt lên đó luôn. Hóa ra nơi đây chỉ ăn sâu vào vách chừng một thước, vừa đủ cho chàng bám chân ngồi xổm mà thôi.

Sở dĩ Âu Trường Quân ngồi luôn trên đó bởi vì nơi đây có thấy chục cái lỗ tròn bằng miệng bát có vẻ rất đặc biệt. Âu Trường Quân đang nặn óc suy nghĩ thì đột nhiên từ một miệng lỗ có âm thanh u u vang ra nhỏ đến mức đứng bên dưới sẽ không thể nào nghe thấy được.

Vietkiem.com